Hellal olli kül kahjo omast iloost tööst! a, üttel: oma mehele mis om tettü olgu unetet, a wana sõna pea ja meelen.

Sis nakkas tea jälle weel ilosampa tegxi tegemä, ja kui tu walmis saije, sis andse jälle oma mehele ärä müwwä; ja käsk sada rublad käsfü ja rakka kaskdo tuwwa. Nestor läts turku tekk käe pääl, tull jälleci too sõna wana mees tegxi müüjäle mano, kas tekk muwwa ja mis ta nasf? sada rub. olli wastus! rahajott mull ei ole, wõtta üts wana sõna: kos paiju puhm sõal om paremb wesi, — Nestor mõtlel ja üttel: suur asjes wana sõna jokt ei ole, a olgu sis nii ma wõtta: seda wasta, and tehgi ärä! — wana mees läts temäten omma teed ja tegxi müüjä läts kurwa meelega kodo. —

Nelton tul naine wasta küsse sada rublad tegxi raha? Nestor üttel ma müije wana sõna eest tegxi jällegi ärä! Hella saije kül üli pahaffes et ta raha es too, ja küsse: mis sugune wana sõna tuu olli? kos paiju puhmas sõalom paremb wesi! olli wastus, selle päle saije endine Kuninga tüttar Hella üli wihaffes! sõimas rumalas et ta üttelt tühja sõna eest nisugusse kalli tekxi ärä and; a sõsti üttel tea ni, ma taha weel kolmanda tegxi kõige kallimbaft kraamist ja kõige ilosampa sellä. — Kui sis wiimäte tuu kõige ilosamp tekk walmis saije, sis saat temä jälle oma mehe, suure noomise ja kange karistuse al turgu müma, ja käsk iks jällegi sada rup. küsfü, ja ka õkva raha kadu kendä kõtte tuwwa; ja kui sa seda ei tee, sis sa enamb mino silmi ette ärä tulgu! —

Nestor läts lõna käwe kõik mümise kottaf, ja turu platsi läbi, ja pagx omma tegxi müwwä, kes seda saije imeteliwa kül selle ilosa töö, ja kalli kraami ält a keädi es osta! läts sis wiimäte kodo minemä mõtlelten mis ma sün enamb wahi wei ostjad ei tule, —

Sääl tule joba wana tuttwa hall pää suure ruttuga tegxi müüjä wasta, ja küsse: mis ja kahade selle tegi eest? kolm sada rublit om mino küsimine ja kaklmine? olli wastus, wanake üttel: wõtta weel seo tegxi eest üts wana sõna, — kui käe üles wõttade löömise tarbis, sis ära löönu enne kui perrä mõtlede, kelles, ehk mis eest ma löö! —

Müüjä es taha kül anda, a wanage üttel, kül ta tule sinole amal aol ka waja. — Nii kui ime wäel tulli Nestoril kõma tekxi ärä anda, kaup olli walmis, ja wana mees kattä kui tuul tea silmist kõige tegxina! Rublikult jäije waene Kuninga wäimees nikui tulp saisma; ja nakkas mõtlema oma naise noomist, ja ähwardamist; ilma raha ja sina mino silmi ärä tulgu!

Körraga tul tälle tõ mõte ma pawsa ärä! — läts ka õkwa mereweere jääl olli laiw walmis wõõrale maale minemän, sinnä heit tiä teenistüste ja ni pagesi tea oma narsi tempo pealt oma armsa naise mant ärä! — Nevel läts pagejaka jõpous häste kõrda es näe ta üttesi hättä, ja kõik laiwarahwas olli tõa wasta sõbralikku, ja tiä olli ka kõigile alandlik ja wiisk kõik sedä tegema mis tedä kästi, nii saije ta sis ka laiwa ülembäle õige hääs sõbraf, seda wiisi käwe ta mitma mereweere linna läbi ilma mistki sugutse hädätä; laiwaülemb pidi Nestorist suurt lukku et ta ni wisk, tark, ja alandlik mees olli! Seda wiisi purjodi nemä ja mitmed aastat mede mööda üttest linnast teiste, kooni meri wihatses saije ja nakkas tormitselt mägjama, ja pand kõik laiwarahwast nikuu surmaga näädlema ja wana taiwa kättä poole puhkama! —

Nüüsugune suur tulemaru wiis neide laiwa rui päägmä koore kiwi waikele kimi! kost sedä mülki kombel wallale es sa; jääl olli suur kõigil silmi een! —

Sis tulli meie Nestorist tuu wana sõna meelde kui surma näede sis ärä pelaku! läts laiwa peremehe mano ja üttel: ärä peläku mataha sina laiwa ja kõige sedä rahwast surmast päästa; selle päle karast taale laiwa weve merte ja kattä lainete ala, kõik saije talle perrä kaema! — pisut aja pealt päsfi laiw wallale, ja sisse karkaja tulli wee päle kost sedä laiwa päle wõeti, laiwa peremees küsse, kas sina seda tegide et laiw wallale saije? ja minole üttel üts wana mees, kui surma näede sis ärä sa sedä peläku; selle päle wisfi ma kenda wette, ja too sõna wana mees tulli appi ja kost laiwa küswe waikest wallale, ja wisas minno ka wee päle, üttelten no olemi seest saani tasa. Selle päle saije kaptenil, ja kõigel rahwal kes surma hirmun olli olnu üli kõa meel, ja wihane tuul ja lainetaja meri jäije ka rahule laiw sõit oma kaubaga noormaga ilma kahjo saamata wirgaste edesi. — Kaptanja kõik laiwa rahwas kiitis ja tensi taewa julget Nestorit kes neid surmast olli päästnu, ja kinge tälle üli palje raha, ja peije teaks suurt lukku.

Sedä wiisi läts mitu aastad ilma hädätä mööda kui nea olkwa jälle mere päl suuren wee puduse et kostegi es oli joogi wett sada laiw olli nii kui oma terpäält ärä eksinu sis küsüti ka Nestori käest, kas sina ei tija kost wett saja? — tea üttel: kos paiju puhm sõal om paremb wesi, ja oh ime et mis eme keägi es näe, et neide laiwa lähitäl kowi suur paiju puhm merest üles; laiw saije simä actus, ja puhmast joosk suur lätte wesi wäljä, kost egaüts saije juwwa, ja wõeti weel wett nütten nipalju kui neile tarwis olli. —